



בתחלה היה מעולם הזכר, והרי נעקר משם, ועכשו הוא מעולם הנקבה. ומה שהוא היה שולט עליה - היא שולטת עליו, וחוזר להיות בעולם הנקבה, ועל זה אין לו בכלל בת זוג, ולא מכריזים עליו על הנקבה, שהרי הוא חוזר להיות מעולם הנקבה.

ואותו הגוף הראשון שהשאיר, אלמלא ידעו ויסתכלו בני העולם את הצער שיש לו כשיעקר מן עולם הזכר וחוזר לעולם הנקבה, ידעו שהרי אין צער בעולם כאותו הצער. בת זוג אין לו, שהרי אינו עומד במקום של זכר. לא מכריזים עליו על הנקבה, שהרי הוא מעולם הנקבה. ואם יש לו בת זוג, זה ברחמים נפגש עם (באחת) נקבה, שעד עכשו אין לה בן זוג. ועל זה שנינו, שמא יקדמנו אחר ברחמים, אחר ששנינו. והכל הוא על תקונו.

ועל זה כתוב, (ויקרא כב) ובת כהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבה אל בית אביה פנעוריה. ובת כהן - הרי בארנו דבר זה. אלמנה - מאותו הגוף הראשון. וגרושה - שלא נכנסה לפרגוד המלך. שכל אותם שלא עומדים בעולם הזכר, אין להם בו חלק. הוא השתמט ועקר עצמו מעולם הזכר, אז אין לו חלק בו, ועל כן היא גרושה. וזרע אין לה - שאם היה לה זרע, לא נעקר ממנו ולא הנה יורד לעולם הנקבה.

ושבה אל בית אביה, מה זה בית אביה? זה עולם הנקבה, שאותו העולם נקרא בית אביה, ואותו כלי שהנה מתקן להשתמש בו, התהפך והוא יורד למטה, ואותו כלי עולה למעלה. פנעוריה - כמו אותו זמן שכתוב אני היום

לאשתמשא ביה, והוא מאנא סליק לעילא.

בכדמותא הוה מעלמא דדכורא, והא אתעקר מתמן, והשתא איהו מעלמא דנוקבא. ומה דהוה איהו שליט עליה, שלטא איהי עליה, ואתהדר למהוי בעלמא דנוקבא. ועל דא לית ליה בת זוג כלל. ולא מכריזי עליה, על נוקבא. דהא מעלמא דנוקבא אתהדר איהו.

וההוא גופא קדמא דשבק, אלמלא ינדעון ויסתכלון בני עלמא, צערא דאית ליה, פד יתעקר מעלמא דדכורא, ואתהדר לעלמא דנוקבא. ינדעון, דהא לית צערא בעלמא, פההוא צערא. בת זוג לית ליה, דהא לא קיימא באתר דדכורא. לא מכריזי עליה, על נוקבא, דהא מעלמא דנוקבא איהו. ואי אית ליה בת זוג, הוי ברחמי, אערעת בהדי (נ"א כחד) נוקבא, דעד פען לא אית לה פר זוג. ועל דא תנינן, דילמא יקדמנו אחר ברחמים. אחר תנן. וכלא איהו על תקונייה.

ועל דא כתיב (ויקרא כב) ובת כהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבה אל בית אביה פנעוריה. ובת כהן, הא אוקימנא מלה דא. אלמנה, מההוא גופא קדמא. וגרושה, דלא עאלת לפרגודא דמלכא, דכל אינון דלא קיימי בעלמא דדכורא, לא אית להו ביה חולקא. הוא אשתמיט ואעקר גרמיה מעלמא דדכורא, לא אית ליה חולקא ביה ועל דא איהי גרושה. וזרע אין לה, דאי הוה לה זרע, לא אתעקר מניה, ולא הוה נחית לעלמא דנוקבא.

ושבה אל בית אביה, מאן בית אביה. דא עלמא דנוקבא, דההוא עלמא בית אביה אקרי, וההוא מאנא דהוה אתתקן לאשתמשא ביה, אתהפך ואיהו נחית לתתא, וההוא מאנא סליק לעילא.



ילדתיך. ילדתיך ודאי, ישוב לימי עלומיו, כמו שהיה (פתחלה) משלש עשרה שנים ומעלה.

אם זכתה להפקן - הואיל ושבה אל בית אביה, מלחם אביה תאכל, תתענג מאותו הענג של עולם הנקבה שאוכלים מלחם אבירים שיורד מלמעלה. אבל להסתפל ולהנות במה שנהנים שאר הצדיקים לא יכול, משום שהיה זר לשם. ועל זה הוא לא אוכל קדש, אבל אוכל תרומה, כי הוא יושב בעולם הנקבה.

ומהוה שהוא מעולם הנקבה, לא אוכל אותו אלא בלילה, שכתוב (ויקרא כב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים פי לחמו הוא. שהרי קדש שהוא מעולם הזכר לא נאכל אלא ביום. משום כן (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, ראשית עליונה של כל עולם הזכר היא קדש, ומה שעולה בו, בקדש היה ישראל, ומשום כן קדש ישראל לה' ראשית תבואתה.

בשרווחות פוקדות, באותם זמנים שפוקדים את בית הקברות, אותם לא פוקדים, שהרי לא זוכות לעולם הקדש, שכתוב (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. ואם אותה רוח לא זכתה להפקן פראוי, פיון שחזר בגלגול אפלו באותו מקום, לא אוכל בתרומה, ונקרא זר אפלו לעולם הפתוח ולא אוכל בה. עד כאן בסוד זה. זמן זמן, פיון שהתחלת לשוט בים הגדול, לך ברצונך לכל צדדי הים. עכשו יש לגלות, שהרי אמרנו, שששכא הגואל הזה ונכנס אל אותו הפלי שאמרנו, מכניס לשם ומדביק שם את הרוח (של העולם) שלו באותו פלי

ילדתיך. ילדתיך ודאי, ישוב לימי עלומיו, כמו שהיה (פתחלה) משלש עשרה שנים ומעלה.

פנעוריה, פה הוא זמנא דכתיב, אני היום ילדתיך, ילדתיך ודאי, ישוב לימי עלומיו, פמה דהוה (בקרמיהא) מתליסר שנין ולעילא.

אי זכאת לאתתקנא, הואיל ושבה אל בית אביה, מלחם אביה תאכל, (דף ק"א ע"ב) תתענג מההוא ענוגא. דעלמא דנוקבא, דאכלי מנהמא דאבירים, דנחית מלעילא. אבל לאסתפל ולאתהני במה דאתהנון שאר צדיקייא, לא נכלא בגין דהוה זר לתמן. ועל דא לא אכיל קדש אבל אכיל תרומה, דאיהו יתיב בעלמא דנוקבא.

ובגו דאיהו מעלמא דנוקבא, לא אכיל ליה אלא בלילה, דכתיב, (ויקרא כב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים פי לחמו הוא. דהא קדש דאיהו מעלמא דדכוורא, לא אתאכיל אלא ביום. בגיני כן (ירמיה ב) קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה, שירותא עלאה דכל עלמא דדכוורא, קדש איהו, ומה דסליק ביה, בקדש ישראל הוה, ובגיני כן קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה.

בר רוחין פקידאן, באינון זמנין דפקדין לבי קברי, אינון לא פקדין, דהא לא זכאן לעלמא דקדש, דכתיב, (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. ואי לא זכה ההוא רוחא לאתתקנא כדקא יאות, פיון דאהדר בגלגולא, אפילו בההוא אתר, בתרומה לא אכיל, וזר אקרי, אפילו לעלמא תתאה ולא אכיל בה. עד הכא ברזא דא.

סבא סבא, פיון דשריאת לשטטא בימא רבא, זיל ברעותך, לכל סטרין דימא. השתא אית לגלאה, דהא אמינא, דהאי פרוקא כד אתי, עאל גפי ההוא מאנא, דקא אמינא, אעיל תמן, ודביק תמן רוחא (דעלמא) דיליה בההוא מאנא ולא אתאביד



פְּלוּם, אֶפִּילוּ הַבֵּל דְּפוּמָא, יְאוּת הוּא וְכַף הוּא. סָבָא סָבָא, אִי תִימָא וְתַגְלִי, אִימָא בְּלֹא דְחִילוּ.

שָׂאָר בְּנֵי נִשְׂא דְעֵלְמָא, דְקָא מִסְתַּלְקֵי מִנְיָה, וְהָא יְדַעְנָא, דְרוּחַ דִּילִיָּה שְׂבִיק בְּהֵיא אִתְתָּא דְהוּת לִיָּה, וְרוּחָא אָעִיל תְּפִזָּן, מָה אִתְעֵבִיד מַהֵהוּא רוּחַ. וְאִי נִסְבָּא הָאִי אִתְתָּא, אוּף הָכִי, מָה אִתְעֵבִיד מַהֵהוּא רוּחַ דְשִׁבְק בְּה בַּעֲלָה קַדְמָאָה, דְהָא גִבְר אִתְרָא אֲתִי עֲלָה.

דְאִתְקִימָא רוּחַ בְּרוּחַ לָא אֶפְשָׁר, דְהָא הָאִי דְאֲתִי עֲלָה הַשְׁתָּא, רוּחַ אָעִיל בְּה.

וְכֵן הֵהוּא קַדְמָאָה דְאִסְתַּלְקֵי, רוּחַ אָעִיל בְּה. הֵהוּא קַדְמָאָה דְאִסְתַּלְקֵי בְּנִין הוּוּ לִיָּה, וְדָא דְהַשְׁתָּא לָאו פְּרוּקָא אִיְהוּ, רוּחַ דְשִׁבְק הֵהוּא קַדְמָאָה בְּהֵהוּא מְאֵנָא, וְאִתָּא הָאִי אִתְרָא וְאָעִיל בְּה רוּחַ, וְדָאִי לָא יִכְלִי תְרוּוִיְהוּ לְאִתְקִימָא בְּהֵהוּא גּוּפָא דְאִתְתָּא כְּחֻדָא, אִי נִימָא דְאִתְאָבִיד, אִי אֶפְשָׁר, מָה אִתְעֵבִיד מִנְיָה.

אוּף הָכִי אִי אִיְהִי לָא אִתְנַסְיַבְתָּ, הֵהוּא רוּחָא דְשִׁבְק בְּה בַּעֲלָה, מְאִי אִתְעֵבִיד מִנְיָה. אִי נִימָא דְאִתְאָבִיד, לָאו הָכִי. כָּל דָּא צְרִיף לְגַלְאָה הַשְׁתָּא. סָבָא סָבָא, חֲמִי מָה עֵבְדַת, וּבְמָה אָעִילַת גְּרַמְךָ. קוּם סָבָא, אָרִים דְגַלְךָ. קוּם סָבָא, וְאֶשְׁפִּיל גְּרַמְךָ קָמִי מְאָרְךָ.

פְּתַח הֵהוּא סָבָא וְאָמַר, (תהלים קלא) יי' לא גבה לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְגו'. דְּוֹד מְלַכָּא אָמַר דָּא, בְּגִין דְהוּה מְלַכָּא עֲלָאָה, וְשְׁלִיטָא עַל כָּל מְלַכִּין עֲלָאִין, וְשְׁלִיטִין דְאִית מְמַזְרַח וְעַד מְעָרַב, וְלֹא סָלִיק עַל לְבִיָּה לְאִסְטָאָה מְאָרְחָא, וְתַדִּיר שְׁפִיל לְבִיָּה קָמִי מְאָרִיָּה, וְכַד הוּה לְעִי בְּאוּרִיָּתָא, הוּה מְתַגְבֵּר כְּפָאֲרִיא, וְעֵינֹוֹי תְדִיר מְאִיכִין בְּאַרְעָא, מְדַחִילוּ דְמְאָרִיָּה. וְכַד הוּה אָזִיל בֵּין עַמָּא, לָא הוּה בִיָּה גִסוּת רוּחָא כְּלָל.

וּכְלוּם לֹא נֶאֱבָד, אֶפְלוּ הַבֵּל הַפָּה - יָפָה הוּא וְכַף הוּא. זְקַן זְקַן, אִם תֹּאמַר וְתַגְלָה, אָמַר בְּלִי פְּחַד.

שָׂאָר בְּנֵי הָאָדָם שֶׁל הָעוֹלָם שְׁעוֹלִים מִמֶּנּוּ, וְהָרִי יְדַעְנּוּ שְׁרוּחוֹ הַשְּׂאִיר בְּאוֹתָהּ אִשָּׁה שֶׁהִיָּתָה לוֹ, וְהַכְּנִיס לְשֵׁם רוּחַ, מָה נַעֲשֶׂה מְאוֹתָהּ הָרוּחַ? וְאִם נִשְׂאָתָה הָאִשָּׁה הַזֶּה, אַף כִּף - מָה נַעֲשֶׂה מְאוֹתָהּ רוּחַ שֶׁהַשְּׂאִיר בָּהּ בַּעֲלָה הָרֵאשׁוֹן, שְׁהָרִי אִישׁ אַחֵר בָּא עֲלֶיהָ?

לְהַתְקִים רוּחַ עִם רוּחַ אִי אֶפְשָׁר, שְׁהָרִי זֶה שְׁעַכְשׁוֹ בָּא עֲלֶיהָ, הַכְּנִיס בְּה רוּחַ, וְכֵן אוֹתוֹ הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִסְתַּלַּק הַכְּנִיס בְּה רוּחַ. אוֹתוֹ רֵאשׁוֹן שֶׁהִסְתַּלַּק הָיָו לוֹ בְּנִים, וְזֶה שֶׁל עַכְשׁוֹ אֵינּוּ גּוֹאֵל רוּחַ שֶׁהַשְּׂאִיר אוֹתוֹ רֵאשׁוֹן בְּאוֹתוֹ כְּלִי, וְכֹא הָאִחֵר הִזָּה וְהַכְּנִיס בְּה רוּחַ, וְדָאִי שְׁלֹא יוּכְלוּ שְׁנִיָּהֶם לְהַתְקִים בְּאוֹתוֹ גּוּף הָאִשָּׁה כְּאֶחָד. וְאִם נֹאמַר שְׁנֶאֱבָד - אִי אֶפְשָׁר. מָה נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ?

אִף כִּף אִם הִיא לֹא נִשְׂאָה, אוֹתָהּ רוּחַ שֶׁהַשְּׂאִיר בָּהּ בַּעֲלָה מָה נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ? אִם נֹאמַר שְׁתֵּאבֵד - לֹא כִּף. כָּל זֶה צְרִיף עַכְשׁוֹ לְגַלוּת. זְקַן זְקַן, רֵאָה מָה עֲשִׂיתָ וּבְמָה הַכְּנִסְתָּ אֶת עַצְמְךָ. קוּם זְקַן הָרַם דְגַלְךָ! קוּם זְקַן וְהַשְׁפֵּל עַצְמְךָ לְפָנַי רַבּוֹנְךָ!

פְּתַח אוֹתוֹ זְקַן וְאָמַר, (תהלים קלא) ה' לא גבה לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְגו'. דְּוֹד הַמְּלָךְ אָמַר אֵת זֶה מְשׁוּם שֶׁהִיָּה מְלָךְ עֲלִיוֹן וְשׁוֹלֵט עַל כָּל הַמְּלָכִים הָעֲלִיוֹנִים וְהַשְּׁלִיטִים שִׁישׁ מְמַזְרַח וְעַד מְעָרַב, וְלֹא עֲלָה עַל לְבוֹ לְסֻטוֹת מִן הַדְּרָךְ, וְתַמִּיד שְׁפֵל לְבוֹ לְפָנַי רַבּוֹנּוֹ, וּכְשֶׁהִיָּה עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, הִיָּה מְתַגְבֵּר כְּפָאֲרִיָּה, וְעֵינֹוֹ תַמִּיד מְנַמְכּוֹת לְאַרְץ מִפְּחַד רַבּוֹנּוֹ, וּכְשֶׁהִיָּה הוֹלֵךְ בֵּין הָעָם, לֹא הִיָּתָה בּוֹ גִסוּת הָרוּחַ כְּלָל.



וְעַל דָּא כְּתִיב, יִי' לֹא גָבַהּ לְבִי וְגו', לֹא גָבַהּ לְבִי, אֲפֹה עַל גַּב דְּאַנָּא מְלָפָא שְׁלִיטָא עַל כָּל שְׂאָר מְלָכִין דְּעֻלְמָא. וְלֹא רָמוּ עֵינַי, בְּזַמְנָא דְאַנָּא קָיִמָא קַמָּךְ, לְעֵי בְּאוּרֵייתָא. וְלֹא הִלְכְתִי בַגְדוּלוֹת וּבְנִפְלְאוֹת מִמֶּנִּי, בְּשַׁעֲתָא דְאַנָּא אָזִיל בֵּין עַמָּא. וְאִי דוּד מְלָפָא אָמַר הֵכִי, שְׂאָר בְּנֵי עֻלְמָא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְאַנָּא כְּמָה אָנָּא שְׁפִיל לְפָא, וּמְאִיף עֵינָא קָמִי מְלָפָא קְדִישָׁא. וְחָס לִי, דְבְמַלִּין קְדִישִׁין דְּאוּרֵייתָא, יְרוּם לְפָאִי. בְּכָה וּדְמַעוּי נְפֻלִין עַל דִּיקְנִיָּה.

וְעַל זֶה פְּתוּב (תהלים קלא) ה' לֹא גָבַהּ לְבִי וְגו'. לֹא גָבַהּ לְבִי, אֲפֹה עַל גַּב שְׂאֵנִי מְלָף שְׁלִיט עַל כָּל שְׂאָר מְלָכֵי הָעוֹלָם. וְלֹא רָמוּ עֵינַי, בְּזַמֵּן שְׂאֵנִי עוֹמֵד לְפָנֶיךָ וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה. וְלֹא הִלְכְתִי בַגְדוּלוֹת וּבְנִפְלְאוֹת מִמֶּנִּי, בְּשַׁעֲהַ שְׂאֵנִי הוֹלֵךְ בֵּין הָעַם. וְאִם דוּד הִמְלִיךְ אָמַר כֶּף - שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְאַנִּי כְּמָה אָנִי שְׁפִיל לֵב עִם עֵין נְמוּכָה לְפָנֵי הִמְלִיךְ הַקְדוֹשׁ, וְחָבַל לִי שְׁבִדְכָרִים קְדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה יְרוּם לְבִי. בְּכָה וּדְמַעוֹתַי נוֹפְלוֹת עַל זְקֵנִי.

אָמַר, סָבָא לָאִי בְּחִילָא, כְּמָה שְׁפִירָאן דְּמַעִין עַל דִּיקְנֵךְ, כְּמָה דְהוּה שְׁפִיר מְשַׁחָא טָבָא, כִּד הוּה נְחִית עַל דִּיקְנָא דְסָבָא טָבָא דְאַהֲרֹן. אִימָא מִילְךָ סָבָא (דף ק"ב ע"א) דְהָא מְלָפָא קְדִישָׁא הָכָא. שְׂאָר בְּנֵי נְשָׂא דְעֻלְמָא, דְקָא אֶסְתְּלִקוּ מִנֵּיהּ, וְשִׁבְקוּ רוּחָא בְּהַהוּא מְאָנָא, דְהוּוּ מְשַׁתְּמָשִׁי בֵיהּ, וְאַתְנַסִּיבַת, וְאַתָּא אַחְרָא וְאַעִיל בְּהַהוּא מְאָנָא רוּחָא אַחְרָא, מָה אַתְעֵבִיד מְהַהוּא קְדַמָּא, כְּמָה דְאַתְמַר.

אָמַר, זְקֵן עֵינִי בְכַח, כְּמָה יְפוֹת הַדְּמַעוֹת עַל זְקֵנְךָ, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה יָפָה הַשָּׁמֶן הַטוֹב כְּשֶׁהִיָּה יוֹרֵד עַל הַזְּקֵן שֶׁל הַזְּקֵן הַטוֹב אַהֲרֹן. אָמַר דְכָרְךָ, זְקֵן, שְׁהִרִי הִמְלִיךְ הַקְדוֹשׁ כְּאֵן. שְׂאָר בְּנֵי אָדָם שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁהִסְתְּלִקוּ מִמֶּנּוּ, וְהַשְׂאִירוּ רוּחַ בְּאוֹתוֹ כְּלֵי שֶׁהִיוּ מְשַׁתְּמָשִׁים בּוֹ, וְנִשְׁאַה, וְכָא אַחַר וְהַכְּנִיס לְאוֹתוֹ כְּלֵי רוּחַ אַחְרָת, מַה נַּעֲשֶׂה מְאוֹתוֹ רְאשׁוֹן, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר?

תָּא חֲזִי, כְּמָה עֲלָאִין גְּבוּרָאן דְּמְלָפָא קְדִישָׁא, דְקָא עֵבִיד, וּמֵאֵן יְכִיל לְמַלְלָא לוֹן. כִּד הָאִי בְּעֵלָה תְנַיִנָא, אָתִי וְאַעִיל רוּחָא בְּהַהוּא מְאָנָא, רוּחָא קְדַמָּא, מְקַטְרָגָא בְּהָאִי רוּחַ דְּעָאֵל, וְלֹא אַתִּישְׁבֵן כַּחְדָּא.

בָּא וְרָאָה, כְּמָה עֲלִיוֹנִים גְּבוּרוֹת הִמְלִיךְ הַקְדוֹשׁ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, וּמִי יְכוּל לְהַגִּיד אוֹתָם. כְּשֶׁהִבְעַל הַשְּׂנֵי הַזֶּה בָּא וּמְכַנֵּס רוּחַ לְאוֹתוֹ כְּלֵי, הַרוּחַ הַרְאשׁוֹנָה מְקַטְרָגַת בְּרוּחַ הַזֶּה שְׁנַכְנְסָה (נְלַחְמַת), וְלֹא מְתִישְׁבוֹת כְּאַחַד.

וּבְגִינֵי כֶּף, אַתְתָּא לָא אַתִּישְׁבַת כְּדָקָא יְאוֹת, בְּהַדִּי בְּעֵלָה תְנַיִנָא, בְּגִין דְּרוּחָא קְדַמָּא מְכַשְׁפָּשָׂא בֵּיהּ, וְכַדִּין אִיהִי דְכִירַת לִיָּה תְדִיר, וּבְכָאֵת עֲלִיָּה, אוּ אַתְאַנַּחַת עֲלִיָּה, דְהָא רוּחָא דִּילִיָּה, מְכַשְׁפָּשָׂא בְּמַעְהָא כַּחְוָא, וּמְקַטְרָגָא בְּהַדִּי רוּחַ אַחְרָא, דְּעָאֵל בֵּיהּ מִבְּעֵלָה תְנַיִנָא. עַד זְמַן סְגִי מְקַטְרָגִין דָּא בְּדָא.

וּמִשׁוּם כֶּף הָאֵשָׁה לֹא מִישְׁבַת כְּרָאוּי עִם בְּעֵלָה הַשְּׂנֵי, מִשׁוּם שֶׁהַרוּחַ הַרְאשׁוֹנָה מְכַשְׁפָּשֶׁת בֵּיהּ, וְאִזּוּ הִיא זוֹכֶרֶת אוֹתוֹ תְּמִיד וּבוֹכָה עֲלָיו אוּ נְאַנַּחַת עֲלָיו, שְׁהִירִי רוּחוֹ מְכַשְׁפָּשֶׁת בְּמַעְיָה כַּנְחָשׁ, וּמְקַטְרָגַת עִם הַרוּחַ הַאֲחֵרֶת שְׁנַכְנְסָה בֵּיהּ מִהִבְעַל הַשְּׂנֵי. עַד זְמַן רַב מְקַטְרָגִים זֶה בְּזֶה. וְאַם מְעֵבִירָה זֶה שְׁנַכְנְסָה לְאוֹתָהּ (הַתְעוּרָוֹת) שֶׁהִיָּתָה רְאשׁוֹנָה (לְאַחַר

וְאִי אַעֲבֵר דָּא דְּעָאֵל, לְהַהוּא (אַתְעִיר) דְּהוּה